

У математичкој логици постоји област која се бави односом међу судовима.

Тако постоје два односа која би могла врло прецизно да опишу стање на политичкој сцени Србије у последње две деценије. Реч је о контрарним и контрадикторним судовима.

А проблем је у злоупотреби логике.

„Вештина“ српске полике огледа се управо у способности политичара да наведене судове прихвата и њима успешно рукује у међусобном надмудривању, при том скоро по правилу бирајући две најинтересантније теме за саопштавање својих мишљења.

Национализам и економију.

Први судови спадају у ону групу у којој два закључка не могу истовремено бити истинита, али оба могу бити лажна (сви трговци су непоштени – односно сви трговци су поштени, оба могу бити лажна), а у другу контрадикторни судови, код којих истинитост једног искључује истинитост другог, а да је при томе један сигурно истинит (светло-тама).

Пре него се упустимо у даља разматрања, ваљало би напоменути да је до смене власти 5. октобра дошло управо на основу контрадикторних тврђења политичких актера – бораца за власт.

Могло би се рећи да је „Милошевићев режим“ добрим делом пао на националном питању

и оптерећеношћу ратовима, а да је замењен „слаткоречивом“, али ништа мање проблематичном причом о благостању у Европској унији.

Наиме, и једни и други, они који су власт бранили и они који су радили на смени те власти крајем деведесетих година, нису били у стању да се у својим излагањима одрекну црно-белог аргументисања које се у главном сводило на то да све што се мења јесте лоше, а све што долази са том сменом јесте добро.

Једном другачијом анализом би се могло рећи да је „Милошевићев режим“ добрим делом пао на националном питању и оптерећеношћу ратовима, а да је замењен „слаткоречивом“, али ништа мање проблематичном причом о благостању у Европској унији.

У годинама пре 5. октобра 2000. социјални мир превасходно је обезбеђиван социјалном политиком која се више ослањала на „национални идентитет“ и сопствене привредне снаге и са чиме је врло наглашено излазила у сусрет друштву.

По доласку „ДОС-а“ на власт, грађанима Србије је на „рушевинама“ затечене политике понуђен бољи живот и тада најављивани скори улазак у Европску унију био је гаранција просперитетне економије и светлије будућности. Наравно, „великосрпство“ је почишћено преко ноћи, али се у том чишћењу изгубило и оно што је требало да остане – „малосрпство“.

Нажалост, ретко када је смена власти спроведена на таквој реторици нешто суштински побољшала. Не изгубимо из вида да би се петооктобарска „смена“ могла назвати истим оним именом само под редним бројем два, након оног првог, када је на митингу Милошевићевих присталица у Београду 19. новембра 1988. године речено: „Поштовани народе, наша историја ће ову годину запамтити као годину у којој нам се догодио народ“.

„Догађања народа“ су изгледа скоро по правилу револуционарна и самим тим слична у својим последицама.

Враћајући се на излагање о логици из првог пасуса, увиђа се да су ставови који су до таквих збивања довели управо контрарни, тј, „лажни“ у оба случаја, а не контрадикторни каквим се упорно представљају, из једног простог разлога који се упорно занемарује, а који је, као што сам већ рекао, у великој мери утицао на смену Слободана Милошевића.

Што значи – пренаглашено умањење значаја националног питања није било предуслов економском напретку очекиваном при приближавању Европи, чега смо и сами сведоци, а управо се на овом терену одиграла највећа битка.

Дакле шта је то „лажно“ у оба случаја?

Проблематично је што је „национални понос“ деведесетих година који је у својим појединим сегментима био изузетно екстреман, а самим тим и погубан по Србију, сада замењен „европејским поносом“ који није ништа мање опасан на начин који нам се представља – безалтернативно, да не кажемо екстремно.

Могло би се рећи да ако је Милошевић у време свог одласка са власти био презадужен „националистичком“ заоставштином, његови наследници имају подједнако велики терет економске презадужености и то управо код оних земаља, које су Милошевићев „екстремизам“ одржавале својом политиком према Србији, а које су нам уз све то, исту ту економију темељно уништавале, што санкцијама, што бомбардовањем.

Уз сву слаткоречивост Запада, притисак на Србију је вероватно остао исти као и пре двадесет година, ако не и већи.

Милошевића нису сменили издајници, већ исти онај народ који га је на власт у већој или мањој мери довео, као што се ни сада против актуелне политике не буне само они који су јој одувек били противници, већ и они који су њеном стварању активно учествовали.

У том смислу не верујем да се нешто битније променило у нашем односу са светом, уз напомену и бојазан да долази време за наплату дугова, а такође не верујем да ће нам у

вези са тим било какви преговори бити понуђени.

Закључио бих – Милошевића нису сменили издајници, већ исти онај народ који га је на власт у већој или мањој мери довео, као што се ни сада против актуелне политике не буне само они који су јој одувек били противници, већ и они који су њеном стварању активно учествовали.

Па ако се поменути логички термини са почетка текста тичу односа судова у „квдрату“, како се то у математичкој логици назива, изгледа да је овде ипак реч о кругу, чији је затварање очигледно, а повратак сопственој економији и „другачијем“ народном јединству неопходан, а самим тим изгледа и од пресудног значаја за даљи опстанак целовите Србије.

Поновне поделе на патриоте и издајнике, у овако ослабљеној земљи, као што је наша, заиста могу бити погубне уколико на њих пристајемо, а потпуни и стварни губитак државе у том случају неминован.